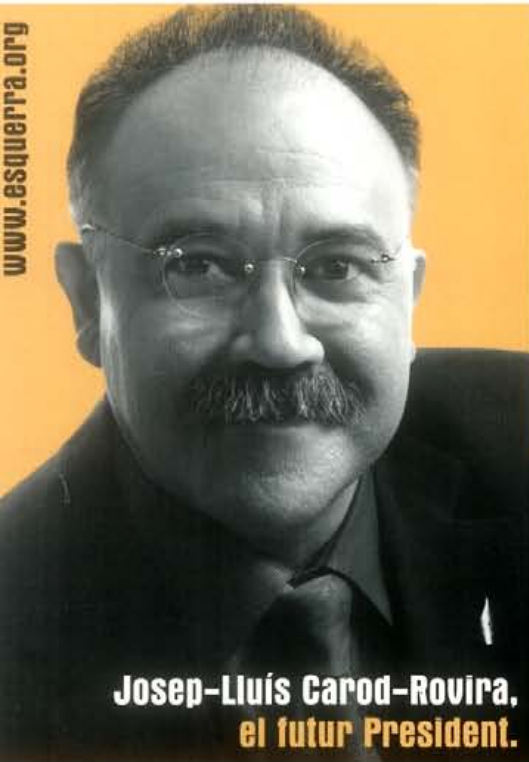

aire fresc

Eleccions al Parlament de Catalunya 1999

Resum del programa

Sumari

Presentació 3

Per la gent que vivim del nostre esforç 4/13

Uns serveis socials al nivell europeu

Suport i progrés per a les famílies

Reformem la reforma educativa

Pensions justes per a la gent que ha treballat tota la vida

L'espai social català, una prioritat nacional

Una sanitat pública sense llistes d'espera

L'habitatge, un dret fonamental

Una democràcia més participativa i més pròxima a la gent

Cultura i llengua, factors de modernitat

Per un territori net i equilibrat 14/19

Una administració eficaç

Un país ben comunicat

Per una energia neta i renovable

Un medi natural per gaudir-ne

Enfortim l'economia productiva

Per una Catalunya lliure i pròspera 20/23

Un nou Estatut per al canvi de segle

Concert econòmic per garantir el progrés

Un país que es projecta al món

www.carod-rovira.net

Josep-Lluís Carod-Rovira, el futur President.

Ciutadanes i ciutadans,

El 17 d'octubre triarem el partit que volem decisiu a la Generalitat. Als dos candidats dels partits fins ara majoritaris els caldrà suport per governar. I només el trobaran o bé de la dreta espanyola, o bé d'ERC, l'esquerra catalana independent.

Un país com Catalunya, amb gent emprenedora, civilitzada i capaç, es mereix tenir la mateixa llibertat, benestar social i qualitat de vida que Dinamarca, Suècia, Holanda... Per això ens cal un nou Estatut, en el qual Catalunya esdevingui un Estat lliure dins la Unió Europea, que gestioni els propis impostos i faci del català la nostra llengua comuna.

Sóc fill d'aragonès i catalana, i estic convençut que ens cal més llibertat i més benestar per a la gent d'aquest país, de Catalunya; perquè la nació som les persones, tots plegats, vinguem d'on vinguem, sigui quin sigui el nostre cognom.

A ERC tenim gent preparada per a aconseguir-ho, i per això us presentem propostes plenes de força, energia i entusiasme. Propostes que són una alenada d'aire fresc.

Per la gent que vivim del nostre esforç

A la Catalunya del segle XXI, és a dir, de demà mateix, una opció de govern a favor de la gent ha de ser capaç de transformar un país que, tot i que ha avançat aquests darrers vint anys, es troba instal·lat des de fa massa temps en l'ensopiment. Cal superar-lo aviat per entrar en una etapa d'empenta i d'objectius ambiciosos en benefici de totes les persones que vivim del nostre esforç.

La societat catalana es mereix alguna cosa més; es mereix canvis reals, no cosmètics, que tinguin transcendència positiva per a les persones, per a les famílies, per a les empreses. Canvis que preparin i adaptin la nostra gent per als nous temps. Que donin instruments per poder fer polítiques socials, empresarials, d'ocupació, d'educació, d'infraestructures, culturals... amb empenta i amb eficàcia. Es tracta de superar una gestió fluixa, un marc institucional estret i un tracte inversor i fiscal injust. La gent d'aquí es mereix més.

Uns serveis socials al nivell europeu.

El total de prestacions del sistema de protecció social (malalties, invalidesa, accidents laborals, vellesa, maternitat, família, promoció de l'ocupació, atur...) en un país amb els mateixos habitants que nosaltres com és Dinamarca, és d'un 33% del seu producte interior brut (el PIB, la riquesa que genera), mentre que Catalunya té una despesa en protecció social que només arriba al 19% del seu PIB, per darrere de gran part dels països europeus, inclòs l'Estat espanyol que hi destina un 21%. Amb els mateixos habitants i els mateixos recursos que Dinamarca, Catalunya està condemnada a tenir unes prestacions socials molt inferiors.

La solució és prou evident. Per una banda, calen noves eines: el Departament de Benestar Social és un enorme calaix de sastre sense connexió amb el món del treball i amb unes inversions a la baixa des de fa anys. Proposem que, com a molts països europeus, Treball i Serveis Socials estiguin integrats en un mateix departament i que es destini almenys el 4% del Pressupost de la Generalitat a Benestar i Serveis Socials. I per altra banda, cal fer unes prestacions socials al servei efectiu de la ciutadania: és a dir, que situin clarament quins són els seus drets i quins serveis essencials han de disposar de tots els diners i el personal necessaris per poder-los donar en condicions.

Suport i progrés per a les famílies.

Formar una família no ha de ser una cursa d'obstacles. Molta gent jove té grans dificultats per canalitzar una vida en família amb qualitat i dignitat: les dificultats per trobar una feina, que, a més, estigui vinculada als estudis realitzats; la precarietat de les condicions laborals i el cost elevat del lloguer o de la compra de pis són factors diversos que ajornen l'opció dels i les joves a una vida familiar pròpia. A més, malgrat la incorporació de la dona al mercat laboral, subsisteix el seu paper de doble treball real, professional i domèstic, mentre s'incrementen les despeses per a l'atenció a la gent gran de la pròpia casa.

Entre altres mesures que afavoreixin formar una família, el govern català, exercint la seva capacitat sobre el tram autonòmic de l'IRPF, ha d'aplicar tota una sèrie de deduccions: 40.000 pessetes per fill/a nascut dins de l'actual exercici (des de l'anterior declaració de la renda); 20.000 pessetes pel primer i segon fill o filla que convisquin a casa i que tinguin menys de 18 anys, estiguin aturats o estudiant fins als 23 anys.

És prioritària la universalització de places públiques de 0 a 3 anys a les llars d'infants, que oferir aquestes places sigui obligatori per a la Generalitat i millorar les facilitats laborals a (flexibilització d'horaris) als pares i mares que tenen cura dels seus fills.

Reformem la reforma educativa

L'educació prepara els ciutadans i les ciutadanes al llarg de la seva vida per fer front als reptes socials, culturals i econòmics d'un món cada cop més complex. La despesa pública en educació a Catalunya és inferior a la mitjana espanyola, a l'europea i a la del conjunt de països desenvolupats. I això és un fet absolutament lamentable, ja que la inversió en educació és una vacuna contra l'amenaça futura de joves que es quedin despenjats del progrés material del país.

Així, mentre l'ensenyament primari i secundari representa un total d'inversions de poc més del 6% del nostre PIB, a Espanya puja més del 9% i, a més, amb aquests diners l'actual govern català tracta de forma preferent les escoles concertades (privades) en detriment de les públiques. La gent està amoïnada amb l'aplicació de la reforma educativa (LOGSE) i tenen raons per estar així si tenim en compte les improvisacions i les presses innecessàries per dur-la a terme. Proposem reduir el nombre d'alumnes per classe a un màxim de 25 per a l'ESO, estendre els mòduls de batxillerat i incrementar d'un 30% les inversions en centres d'ensenyament en zones de baix rendiment escolar.

Per tal d'abaratir la tornada a l'escola de cada setembre i racionalitzar la despesa, els llibres de text i l'altre material escolar similar no han de ser comprats pels pares o tutors, sinó que han de ser gratuïts, sota la fórmula que el centre d'ensenyament sigui el propietari i el dipositari d'aquest cada cop més costós material.

Pensions justes per a la gent que ha treballat tota la vida.

I dels nêts als avis. Si amb les pensions hi ha molta gent que no arriba a fi de mes, els llocs per acollir-los són un altre problema a casa nostra; mentre que Catalunya no arriba a 1 plaça pública per a gent gran per cada 100 habitants, la mitjana europea és de 5 per cada 100.

A Catalunya no podem continuar badant, perquè fer-ho perjudica els més febles: els nostres avis i àvies, les vídues que passen amb pensions de misèria i, en general, tots els jubilats amb pensions baixes i insuficients, siguin del tipus que siguin.

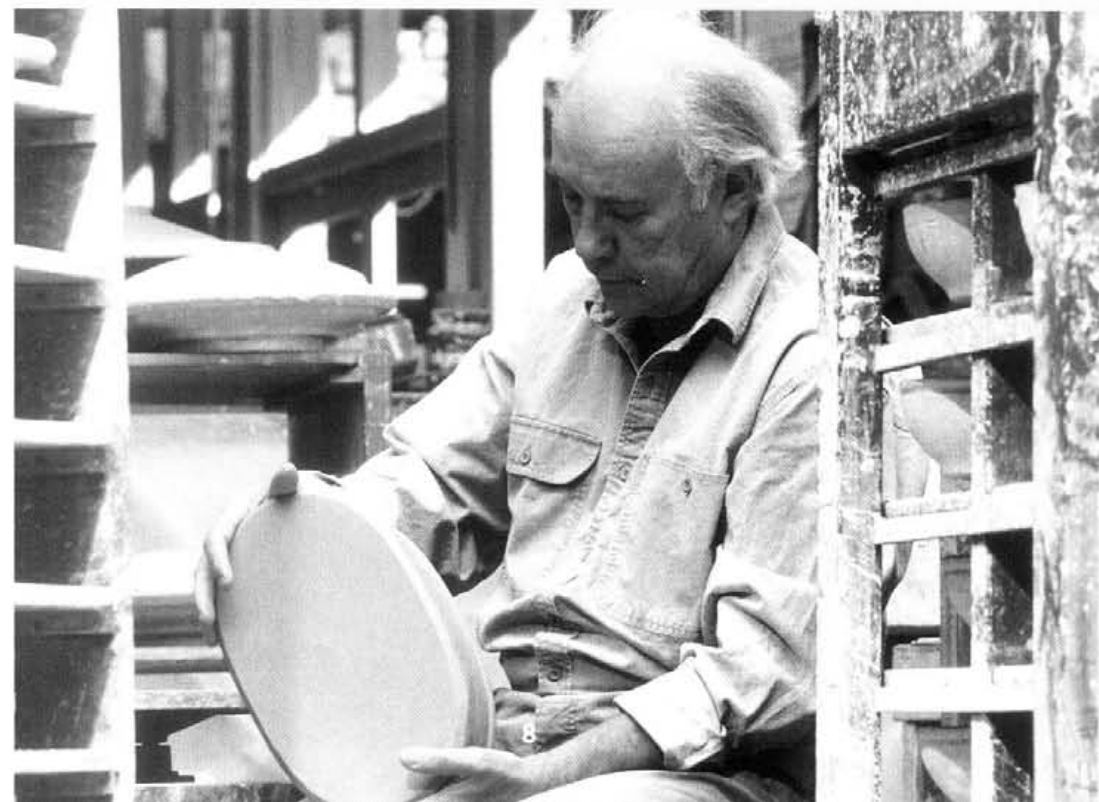
La solució és prou evident: primer passa perquè la Generalitat estableixi un índex de preus al consum (IPC) per calcular els salaris i pensions d'acord amb un nivell de vida més car. Queda clar que no és el mateix haver de viure amb una pensió mínima a Catalunya que a Toledo. El compromís és clar, també: les pensions mínimes i les de viduitat s'han d'equiparar al salari mínim i els nostres pensionistes han de rebre un suplement, no puntual, per fer front a un major cost de la vida.

El cost de la vida a Catalunya, tant pel que fa als preus de productes com a la prestació de serveis, és clarament superior a la mitjana espanyola, i això fa que, amb els mateixos ingressos per salaris o pensions, els treballadors i pensionistes catalans i catalanes tenen un poder adquisitiu més baix que els de la resta de l'Estat. Cal augmentar aquests fins que s'adeqüin al nivell de vida de Catalunya.

Necessitem un espai social on sigui possible acordar-hi tot allò relatiu a condicions de contractació, horaris i jornada laboral, salut i seguretat, en definitiva tot allò que té a veure amb unes condicions de treball basades en la dignitat, l'eficiència i la racionalitat. La Generalitat ha de gestionar la cotització a la Seguretat Social, amb l'objectiu que l'aportació dels treballadors i treballadores catalans beneficiï, en primer lloc, qui més ho necessita: la gent d'aquí. I per fer realitat aquest espai social català caldrà que comparteixin aquesta proposta la resta de forces polítiques, els sindicats i les organitzacions empresarials per prendre partit a favor del benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, lluny de la deixadesa i la manca d'interès d'aquests darrers anys.

Cal continuar la batalla per consolidar l'ocupació existent i fer-la més estable, creant-ne més amb noves activitats econòmiques; actuant sobre el temps de treball i els contractes, de forma que l'objectiu de les 35 hores sigui una realitat a partir del pacte entre sindicats, patronal i govern català; formant la gent per a les noves realitats laborals i aconseguint que l'organització i el finançament de la política d'ocupació vagi a càrrec de la Generalitat.

Una sanitat pública sense llistes d'espera.

Curem la sanitat pública de cues interminables. El dret a la salut per a tothom no ha de veure's sotmès a discriminacions socioeconòmiques o territorials; s'ha d'invertir la tendència de l'actual govern a la privatització i jugar a favor d'una sanitat pública i de més qualitat: que incorpori la salut bucodental (incloses les ortodòncies) en la infància i l'adolescència; que modifiqui els horaris pediàtrics per adaptar-los als horaris laborals dels pares i les mares; que creï serveis d'urgència específica per a infants i adolescents i que enllesteixi el procés de reforma de l'assistència primària per tal que es deixin de col·lapsar els hospitals de gent que hauria de poder ser atesa a la vora de casa; que generalitzi la salut mental com a assistència primària; que amplii l'horari d'utilització dels quiròfans; que potencii l'atenció domiciliària per a malalts crònics i gent gran i que es potencii la figura del metge o metgessa de capçalera.

Bona part dels costos de tot plegat es poden reduir amb una decidida política de fabricació i prescripció de medicaments genèrics i amb l'establiment de preus de referència màxima.

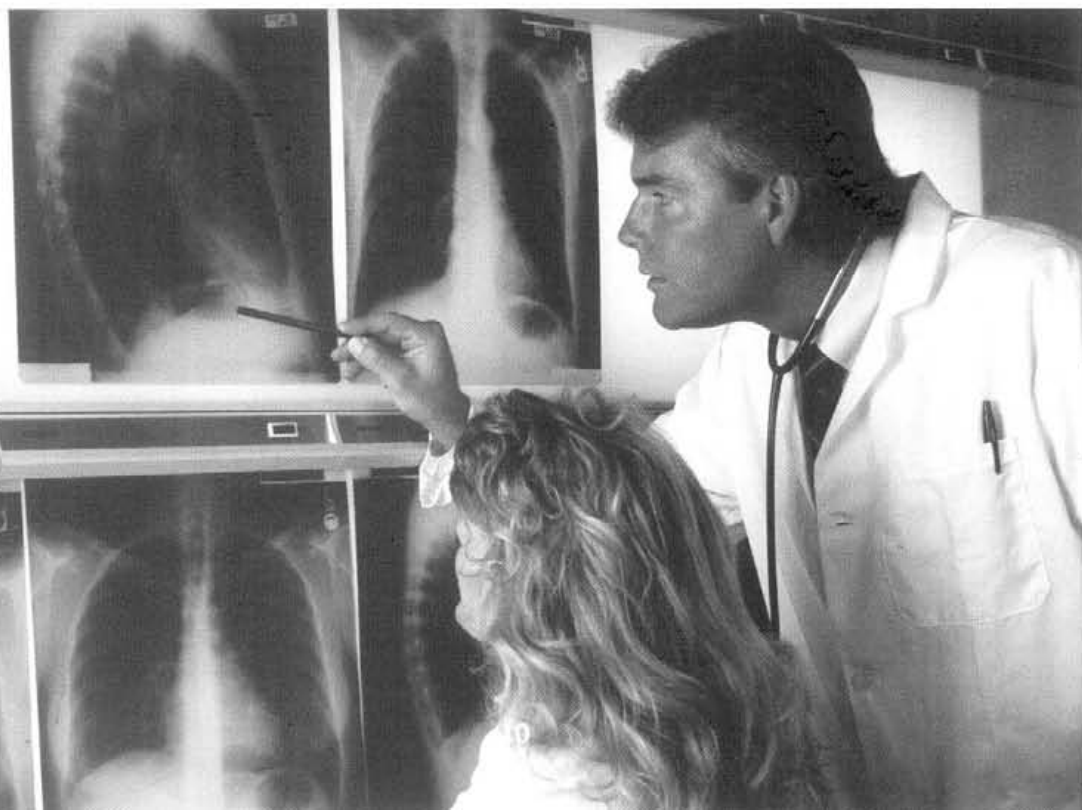
En el terreny de la prevenció, cal un pla per a reduir l'accidentabilitat en carreteres, que cada cap de setmana ens porta més morts i lesionats; així com un altre pla aplicat als llocs de treball.

L'habitatge, un dret fonamental.

Poder viure en una casa pròpia: un dret de tothom. Malgrat algunes actuacions de la Generalitat i de diversos ajuntaments, molta gent jove, encara al domicili familiar, i gent no tan jove, té encara el problema de l'accés a l'habitatge per resoldre. A la vegada, hi ha nombrosos habitatges buits, a preus inabastables.

Les persones amb ingressos més baixos han de poder tenir casa pròpia, a través d'una política d'habitatge de promoció directa, (amb habitatges de protecció pública a càrrec de la Generalitat, concertant amb l'Administració local i els empresaris de la construcció i potenciant el lloguer com a oferta pública), amb una política de sòl sostenible i amb criteris reequilibradors del territori i amb mesures específiques per a joves, amb habitatges temporals i preus d'acord amb els seus ingressos. Cal una Llei de l'habitatge que garanteixi, entre d'altres qüestions, un 15% d'oferta de lloguers baixos i incentius fiscals i de crèdit per a la compra d'un primer habitatge.

Una democràcia més participativa i més pròxima a la gent.

Cal que la política estigui amb la gent. Cal canviar les formes i els estils de governar. El sistema democràtic actual necessita reformes radicals que n'accentuin la transparència, el control per part de la ciutadania i la participació. Cal eliminar els comportaments il·licits, les corrupteles i els tractes de favor amb una Llei d'incompatibilitats més rigorosa i una Llei de finançament de partits polítics, uns jurats populars per supervisar els contractes amb l'Administració i amb l'eradicació de les comissions que les empreses encarregades de les obres o de gestionar serveis públics paguen ara als dos partits fins ara majoritaris.

Però això no és suficient: cal introduir elements de regeneració democràtica com ara una Llei electoral catalana —pendent des de fa 19 anys—, limitar el mandat de la presidència de la Generalitat, flexibilitzar les iniciatives legislatives populars, convocar referèndums, fer possible de revocar càrrecs institucionals des del Parlament i consultar els col·lectius afectats i experts independents en els processos d'elaboració de lleis i d'anàlisi de problemes i elaboració de propostes institucionals.

Cultura i llengua, factors de desenvolupament

Les indústries de la cultura (cinema, discogràfiques, televisió, multimèdia...) no són només un sector de creació de riquesa i de llocs de treball cada cop més important, sinó que esdevenen en la nostra societat un dels principals motors per al present i futur de la nostra cultura i la normalització de la llengua catalana.

Després de molts anys on l'única operació de la Generalitat per enfortir aquestes indústries han estat els mitjans radiofònics i televisius públics (TV3, Catalunya Ràdio...), cal recuperar el temps perdut en espais tan importants com el disc i el cinema, anar a competir amb la resta de cultures europees i fer normal, aquí, el consum de productes propis.

Pel que fa a la cultura popular, cal posar punt i final a la política de pocs diners i molt intervencionisme. S'ha de valorar el món associatiu que hi ha al darrere i donar a conèixer tota la seva diversitat i vitalitat, tant a les escoles com als grans mitjans audiovisuals.

Fa prop d'un any s'aprovà la nova Llei de política lingüística després de grans debats estèrils que només serviren per aigualir i retallar els pocs avenços que significava respecte de la legislació anterior. Tot i això, ara cal fer un decidit desplegament de la Llei per tal de poder normalitzar el català en molts àmbits on encara es troba en una situació molt minoritària (cinema, video, informàtica, etiquetatge de productes...) i, fins i tot, amb impediments clars per al seu ús (a l'interior de moltes empreses privades o en la justícia).

Per un territori net i equilibrat

El territori, la seva gestió i el seu desenvolupament han de ser elements claus i decisius per al govern del nostre país. Cal afavorir el creixement i la modernització i el reequilibri territorial, ja que en els darrers vint anys Catalunya s'ha vist mancada d'unes directrius de planejament quan tot podia haver estat més fàcil —en l'època de bonança econòmica i de creació d'infraestructures de l'inici d'aquests vint anys— i, per contra, s'ha vist immersa en la descoordinació de les diverses administracions, massa i massa ineficaces, fets que han tingut efectes nefastos en un medi molt malmès i han posat en perill el futur de moltes comarques.

Una administració eficaç.

La gent no veu avui l'Administració catalana més moderna, barata, eficient i honesta que l'Administració de l'Estat. El clientelisme a la Generalitat ha seguit fidelment els vicis que han esdevingut ja tòpics de l'Administració espanyola. La Generalitat ha estat entesa per molts dels seus mandataris com una xarxa d'interessos.

La Generalitat ha de ser una administració àgil, honesta i descentralitzada en regions. Cal que sigui desburocratitzada i amb capacitats reals per solucionar els problemes quotidians que portin a represtigiar el sector públic, aturin la tendència a la privatització i identifiquin la Generalitat com a principal institució de govern dels ciutadans de Catalunya.

I això vol dir eliminar organismes inútils i duplicats (crear la província única, suprimir les diputacions, reformar els consells comarcals per fer-los més efectius) i exercir el màxim de competències a través de les administracions locals i aportant-hi els recursos necessaris, que gestionin un mínim del 20% dels recursos públics en lloc del 12% actual, sincronitzant les dinàmiques de Barcelona amb la resta del país.

Aquesta nova organització territorial, amb menys nivells, més àgil i més propera al ciutadà, ha d'anar acompanyada d'una Llei electoral catalana, que combini la representació territorial amb la proporcionalitat representativa.

Un país ben comunicat

Les infraestructures són claus per al desenvolupament de l'economia d'un país. És tan important l'accés a unes infraestructures modernes que connectin Catalunya amb el cor d'Europa com tenir una bona xarxa de carreteres i transport públic que faci estendre l'activitat econòmica, industrial i tecnològica arreu del territori.

Cal construir noves autovies com la Igualada-Cervera, la Vic-Olot, la Manresa-Puigcerdà-Pimoret... I la rebaixa, primer, i el rescat progressiu, després, de totes les autopistes de peatge per tal que siguin gratuïtes en els propers anys. En la xarxa ferroviària cal instaurar la tarifa única i un increment de freqüències de pas per al transport dins l'Àrea Metropolitana de Barcelona a partir del traspàs de les rodalies de RENFE. Cal integrar el sistema portuari català a dos nivells (coordinar els dos principals de Barcelona i Tarragona i els de la Ràpita, Vilanova i la Geltrú i Palamós). I cal que es traspassin les competències en aeroports a la Generalitat i, alhora millorar l'aeroport de Barcelona sense agredir els espais naturals del Llobregat, i reforçar els de Girona, Reus i la Seu d'Urgell.

Estem immersos en una revolució tecnològica i comunicacional que s'accelera any rere any. El futur cablejament del país en els propers anys ha d'aprofitar-se per generalitzar l'accés a Internet —establint pel cap baix una adreça gratuïta per a tota la població— i per aconseguir que, amb la tarifa bàsica de connexió telefònica que tots paguem ara, hi vagin incloses les trucades locals.

Per una energia neta i renovable.

Els problemes ambientals més importants que es plantegen avui a tots els països desenvolupats estan relacionats amb l'atmosfera. L'ús massiu del carbó i del petroli perjudiquen diàriament l'aire que respirem. Per això, cal dur a terme als propers anys mesures efectives per a reduir l'emissió de diòxid de carboni (CO₂) i d'altres gasos que contribueixen a l'escalfament del clima, tant a les empreses com al transport i als nuclis urbans.

Les energies netes i renovables (solar, eòlica...) ja són una alternativa viable que ha de garantir la sostenibilitat del nostre desenvolupament industrial. Per això, des de la Generalitat cal invertir en R+D per a una utilització generalitzada de les fonts d'energia renovables i per a l'obtenció de combustibles alternatius.

L'estalvi energètic no només és una mesura mediambiental, sinó també de gran importància per a la nostra economia. En aquest sentit ens comprometem a impulsar decididament el transport públic sobre el privat, amb una millora de la xarxa de ferrocarril; adequar la xarxa viària per a l'ús de les bicicletes, amb connexions amb les línies fèrries com a l'Europa més desenvolupada; aplicar a les construccions públiques mesures d'aïllament, d'estalvi i de generació d'electricitat i que, amb mesures de suport econòmic, s'incorporin a totes les noves edificacions; establir línies especials de crèdits tous (a partir d'una nova Llei de caixes d'estalvi) que accelerin l'evolució de les empreses cap a models de producció sostenibles. Un menor consum energètic i la generalització d'energies netes ens permetrà el tancament progressiu de totes les centrals nuclears del nostre país.

Un medi natural per gaudir-ne

Tenim un país bonic, però amb un medi agredit massa sovint per l'especulació urbanística, els incendis i la contaminació.

La concentració cada cop més gran de gent al voltant dels grans nuclis urbans, la utilització de materials que envelleixen o es fan malbé ràpidament i l'ús abusiu de tota mena d'envasos i embalatges, fa que s'acumulin gran quantitat de residus que en compliquen la recollida i el tractament. Per tal de posar-hi solució, proposem la reconversió dels processos industrials per tal de reduir els residus finals i la recollida selectiva, la valorització (la comercialització d'aquests com a matèria primera per a altres usos) i el reciclatge d'aquests materials. Als pobles i ciutats cal generalitzar la recollida selectiva dels residus (orgànics, paper, plàstics, olis de cuina i metalls).

Els espais naturals són sovint entesos només com a llocs de lleure o com a zones d'explotació, quan el que cal és que siguin tractats com el que són: una complexa cadena de relacions entre el territori i els éssers vius. Uns espais que cal que tinguin al darrere uns plans de gestió, de protecció i uns recursos econòmics que ara no tenen i que permetin al mateix temps l'agricultura, l'explotació forestal, l'accés al medi natural i el desenvolupament econòmic sostenible de la zona. Això no només ha d'ajudar al reequilibri territorial, sinó també a la lluita efectiva, des de la prevenció, contra els incendis forestals.

Malgrat la millora en l'ocupació en aquests darrers anys no ens hem d'oblidar que la taxa d'ocupació de Catalunya és encara molt per sota de l'europea i que molta de l'ocupació creada és precària. Cal consolidar l'ocupació existent, perquè el nucli real de la construcció europea no és un altre que les persones i el seu benestar.

Hem d'enfortir les petites i mitjanes empreses del país, que centren la major part de la nostra economia productiva, reduint les seves càrregues administratives i fiscals; establint un mercat de finançament paral·lel amb la participació de caixes d'estalvi i l'Institut Català de Finances, desenvolupant programes específics de suport a les pimes del sector turístic i comercial i promoció de l'autoocupació, mitjançant la reforma del sistema d'autònoms per aproximar-lo al règim general i diversificant-la cap a nous jaciments emergents en el camp de l'economia social, les noves tecnologies o la protecció del medi.

Fins ara la Generalitat ha prestat un tracte privilegiat a les grans empreses comercials en contra de les petites i mitjanes empreses constructores, industrials o comercials. Per començar és necessària la preservació d'almenys un 20% de les obres i contractacions públiques a les pimes catalanes i canviar la legislació per impedir els monopolis en el comerç i en la resta de sectors econòmics.

Per altra banda, cal augmentar les bonificacions fiscals per a les empreses que converteixin contractes temporals en indefinits substituint les ETT actuals per una major eficiència de les oficines de treball de la Generalitat (OTG).

Per una Catalunya lliure i pròspera

El futur que cal decidir és si ens convé continuar sent una autonomia més, o no; si la Generalitat ha d'actuar amb voluntat d'Estat o com una xarxa d'interessos, com les que existeixen a molts grans ajuntaments; si ens podem permetre, pensant en la nostra cohesió social i la nostra economia, un dèficit fiscal anual del 10% del PIB, o no; si som prou capaços d'ordenar el territori en benefici de la gent i del medi natural; si cal retornar el prestigi a l'ensenyament públic, o no; si Catalunya ha de tenir un sistema judicial propi, àgil i eficaç, o seguim com ara; si cal aturar la pèrdua del poder financer de Barcelona en benefici de Madrid, o no...

Un nou Estatut per al canvi de segle.

Catalunya necessita un nou Estatut que li atorgui poder veritable polític i econòmic. Aquest Estatut cal que tingui com a punts fonamentals:

- ◆ Representació directa de la Generalitat davant dels organismes de la UE i de la UNESCO, per defensar directament els nostres interessos socials, econòmics i culturals.
- ◆ Reconeixement del dret de Catalunya a l'autodeterminació.
- ◆ Creació d'òrgans permanents de col·laboració amb les institucions de la resta dels Països Catalans, per sumar esforços, en els terrenys lingüístic, cultural, econòmic i social.
- ◆ Plenes competències en seguretat ciutadana, per coordinar, primer i simplificar, després, tots els cossos policials, que han de tenir la Generalitat com a autoritat única.
- ◆ Una Administració judicial pròpia per a Catalunya, que sigui un instrument eficaç i ràpid en benefici de la ciutadania.
- ◆ Un nou marc de relacions Catalunya-Estat que posi fi a la discriminació en la inversió pública de l'Estat.

Un país que es projecta al món.

Catalunya necessita tenir veu pròpia en el procés d'unificació europea per participar com a societat de primer ordre i defensar-hi directament els nostres interessos.

A més de la presència als organismes de la Unió Europea i de la UNESCO, cal aconseguir el reconeixement d'Administració pública a Europa per a les delegacions oficials que creï la Generalitat a Brusel·les.

El nostre esport d'èlit, de competició, ha d'assolir el nivell de normalitat que tenen la resta de països. Hem de tenir seleccions que participin en les competicions oficials i que el nostre país estigui representat als Jocs Olímpics.

La nostra llengua ha de poder gaudir del rang de llengua oficial de les institucions europees, com tenen altres des de sempre tot i tenir un nombre de parlants molt inferior a la nostra. De bracet d'aquest reconeixement legal, calen eines institucionals com un Institut per a la Projectió Exterior de la Llengua i la Cultura Catalanes, que les prestiïn internacionalment i afavoreixin la penetració de les nostres manifestacions culturals al mercat europeu.

Concert econòmic per garantir el progrés.

L'actual sistema de finançament de la Generalitat s'emporta cada any 1,2 bilions de pessetes del nostre esforç fiscal, un 10% del nostre PIB, que no torna ni en inversions ni en serveis de l'Estat a Catalunya. És una sagnia que hipoteca el nostre futur.

Catalunya necessita el concert econòmic, un sistema de finançament del que gaudeixen des de fa vint anys els bascos, i que significa que la Generalitat recaptaria, gestionaria, aplicaria normatives pròpies i liquidaria la totalitat d'impostos que paguem els catalans i catalanes, passant una quantitat, l'anomenat «cupo», a l'Estat pels serveis comuns i per les seves inversions a Catalunya. Aquest model fa possible que el govern basc inverteixi el doble en serveis per a cada ciutadà del que pot fer la Generalitat. Amb aquest sistema, la Generalitat no oblidaria la solidaritat amb els territoris de l'Estat menys desenvolupats, ja que incorporaria un fons de cooperació per a projectes de desenvolupament i de millora de serveis públics, això sí, amb caràcter transparent, cofinançats per la comunitat autònoma beneficiària i amb caràcter transitori.

A més, al llarg d'aquesta legislatura ens comprometem a arribar a destinar el 0,7% dels pressupostos de la Generalitat per a solidaritat i cooperació internacional, amb la voluntat que en un futur arribi a l'1,5% en programes on prèviament les ONG hi hagin dit la seva.

